

Arrest

nr. 150 214 van 30 juli 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 augustus 2011 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf (type C), ter kennis gebracht aan de eerste verzoekende partij op 8 augustus 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad van State van 24 oktober 2012 met nummer 221.164 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 november 2011 met nummer 70.241 wordt vernietigd.

Gezien het arrest van de Raad van State van 27 maart 2014 met nummer 226.906 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 december 2012 met nummer 93.823 wordt vernietigd.

Gezien het arrest nr. 134.656 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 december 2014 waarbij de debatten worden heropend.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DENAYER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juli 2006 dient de eerste verzoeker bij de Belgische ambassade te Addis Abeba, Ethiopië, een aanvraag in tot het bekomen van een visum kort verblijf (type C). Bij beslissing van 22 augustus 2006 wordt het visum kort verblijf geweigerd.

Op 20 september 2007 dient de eerste verzoeker te Addis Abeba een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging (type D), dit om zijn in België verblijvende moeder te vervoegen. Bij beslissing van 19 november 2007 wordt het visum gezinshereniging geweigerd.

Op 8 oktober 2008 dient de eerste verzoeker te Addis Abeba een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf met het oog op hogere studies (type D). Bij beslissing van 10 februari 2009 wordt het visum voor studies geweigerd.

Op 28 juni 2011 dient de eerste verzoeker bij de Belgische ambassade te Addis Abeba nogmaals een aanvraag in tot het bekomen van een visum kort verblijf (type C), met het oog op een familiebezoek.

Op 4 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van een visum kort verblijf (type C).

Dit is de thans bestreden beslissing. Deze beslissing, zoals aan de eerste verzoeker ter kennis gebracht op 8 augustus 2011, luidt als volgt:

“Het visum is geweigerd.

Deze beslissing is gebaseerd op artikel 32 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode:

X het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), ii))

X uw voornemen om het grondgebied voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld (artikel 32, 1, b))

Motivatie:

[...]

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*

** Betrokkene kan geen regelmatige contacten met de garant aantonen*

** Band met de garant wordt niet aangetoond.*

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

** Andere*

Geen bewijs van voldoende regelmatige legale persoonlijke bestaansmiddelen in Ethiopië.

** Vestiging te vrezen*

Heeft reeds getracht zich te vestigen. Gezien ook het feit dat de familie zich al gevestigd heeft in België is de garantie op terugkeer heel klein.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij, overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 39/81, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In het voorliggende verzoekschrift vorderen de verzoekers, naast de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing, tevens het volgende:

“(…) vragen verzoekende partijen uw Rechtbank een einde te maken aan de schade verwekkende onwettelijkheid, en de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook te veroordelen tot het verlenen van het visum kort verblijf aan eerste verzoeker.”

In de synthesesmemorie wordt deze bijkomende vordering niet aangehouden. Ter terechtzitting geeft de advocaat van de verzoekers uitdrukkelijk aan afstand te doen van de bovenstaande vordering.

Er zijn geen redenen om zich tegen deze afstand te verzetten, te meer daar het gevraagde de rechtsmacht van de Raad te buiten gaat.

3.2. In de nota met opmerkingen stelt de verweerder het volgende:

“Gezien het verzoekschrift mede werd ingediend door de heer A(...) T(...) B(...), doch hij niet de hoedanigheid heeft om met betrekking tot de thans bestreden beslissing een vordering tot nietigverklaring in te dienen aangezien de beslissing niet tegen hem genomen is (cfr. RVV, 22 april 2010, 42.146). Het verzoekschrift is enkel ontvankelijk voorzover ingediend door de heer A(...) T(...) B(...) derhalve onontvankelijk.”

Ter terechtzitting hiernaar gevraagd, stelt de advocaat van de verzoekers zich dienaangaande naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Nu de tweede verzoeker het beroep heeft ingediend in eigen naam, dient hij tevens te beschikken over de vereiste hoedanigheid, met name het *“vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen”*. Het vermogen om in rechte op te treden is het gevolg van de band die bestaat tussen het ingeroepen persoonlijk en rechtstreeks belang en degene die het inroept (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 137- 140 - 141).

De tweede verzoeker heeft *in casu* niet de hoedanigheid om met betrekking tot de bestreden beslissing een beroep tot nietigverklaring in te dienen nu deze beslissing, dit is de weigering van afgifte van een visum aan de eerste verzoeker, niet tegen hem gericht is. Het beroep ingesteld door de tweede verzoeker is derhalve onontvankelijk.

Nu het beroep enkel ontvankelijk is in de mate dat het is ingediend door de eerste verzoeker, wordt deze veder aangeduid als ‘de verzoeker’.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De ontvankelijkheid van het enige middel

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet dient de Raad uitspraak te doen op basis van de syntheseseminarie, doch dit geldt niet voor wat de ontvankelijkheid van het middel of de middelen betreft.

De ontvankelijkheid van het door de verzoeker aangevoerde middel dient bijgevolg te worden beoordeeld op basis van het voorliggende verzoekschrift.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

In het verzoekschrift stelt de verzoeker dat de bestreden beslissing, doordat zij gegrond is op het niet nageleefd zijn van onwettelijke voorwaarden, de wettelijk van toepassing zijnde bepalingen schendt en meer bepaald *“de richtlijn van 13 juli 2009, de wet van 15 december 1980 en het koninklijk besluit van 08 oktober 1981”*. Waar uit de aangevoerde schending van *“de richtlijn van 13 juli 2009”* - in samenlezing met de kritiek uiteengezet onder een punt 1 in het inleidend verzoekschrift dat *“onterecht artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode”* wordt ingeroepen als rechtsgrond voor het afwijzen van de visumaanvraag - nog redelijkerwijze kan worden begrepen dat een schending van artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: Visumcode) wordt aangevoerd, dient echter te worden opgemerkt dat nergens uit het verzoekschrift blijkt welk artikel van de vreemdelingenwet (*“de wet van 15 december 1980”*), behoudens de verwijzing naar artikel 3bis van de vreemdelingenwet, of het vreemdelingenbesluit (*“het koninklijk besluit van 08 oktober 1981”*) de verzoeker precies geschonden acht. Evenmin valt uit het betoog in het verzoekschrift af te leiden hoe de bestreden beslissing, naast het aangehaalde artikel 3bis van de vreemdelingenwet, nog enige overige bepaling van voormelde wet of besluit zou hebben geschonden.

Deze lacunes in het verzoekschrift kunnen niet worden rechtgezet in de syntheseseminarie. Artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt immers duidelijk dat het middel in het verzoekschrift moet worden uiteengezet. Bovendien wordt in de syntheseseminarie evenmin toegelicht welke bepaling van de vreemdelingenwet of het vreemdelingenbesluit zou zijn geschonden.

Het enige middel is dan ook onontvankelijk in de mate dat de schending wordt aangevoerd van *“de wet van 15 december 1980 en het koninklijk besluit van 08 oktober 1981”*.

4.2. In de syntheseseminarie zet de verzoeker het volgende middel uiteen:

“C. OVER DE MOTIEVEN DIE DE WEIGERINGSBESLISSING STEUNEN

MOTIEF 1

16. De visumaanvraag voor kort verblijf, ingediend door eerste verzoeker, werd door de Dienst Vreemdelingenzaken bij beslissing d.d. 05 augustus 2011 onder meer geweigerd op grond van de volgende reden:

“Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond” (met verwijzing naar artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Artikel 32 stelt:

Artikel 32 Weigering van een visum

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscode, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.

3. Aanvragers aan wie een visum is geweigerd, kunnen in beroep gaan. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de definitieve beslissing over de aanvraag heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing. De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de procedure in geval van een beroep, zoals gespecificeerd in bijlage VI.

4. In de in artikel 8, lid 2, bedoelde gevallen stelt het consulaat van de vertegenwoordigende lidstaat de aanvrager in kennis van de beslissing van de vertegenwoordigde lidstaat.

5. Informatie over geweigerde visa wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 12 van de VIS-verordening.

De Dienst Vreemdelingenzaken weigerde de visumaanvraag voor kort verblijf bijgevolg op grond van de redenering dat het doel en de omstandigheden van het verblijf onvoldoende zouden zijn aangetoond. Door verwijzing naar voormeld artikel 32 wordt verzoekende partijen verweten dat uit hun aanvraag niet voldoende duidelijk zou kunnen worden afgeleid wat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zouden zijn.

Nochtans blijken zowel het doel als de omstandigheden van het verblijf duidelijk, zowel uit het schrijven d.d. 28 juni 2011 (van de moeder van eerste verzoeker), als uit de visumaanvraag zelf: eerste verzoeker is een student die van de zomervakantie van 3 maanden gebruik wilt maken om één maand af te komen naar België om hier zijn familie te bezoeken, waarvan hij sommige op het ogenblik van de aanvraag (2011) reeds 7 jaar niet meer gezien heeft. Het schrijven van de moeder van eerste verzoeker, aangehecht bij de verbintenis tot tenlasteneming, vermeldt zeer duidelijk de vraag "een visum te verlenen voor de periode van 1 juli 2011 tot 10 september 2011 (er is geen school in deze periode) zodat we toch een paar maanden samen als familie kunnen doorbrengen in de zomervakantie."

Zowel het doel als de omstandigheden (schoolvakantie van 3 maanden, visumaanvraag voor 1 maand, reden van verblijf: familiebezoek tijdens de zomervakantie) blijken duidelijk uit voornoemde documenten.

"De aandacht dient gevestigd te worden op het feit dat de verbintenis tot tenlasteneming zoals geregeld in art. 3bis van de wet van 15 december 1980 enkel bedoeld is voor vreemdelingen die een kort verblijf, namelijk een verblijf van maximaal 3 maanden, in het Rijk beogen. Meer specifiek is de verbintenis tot tenlasteneming vooral bedoeld voor vreemdelingen die naar het Rijk wensen te komen voor toeristische doeleinden of voor familiebezoek, en die zelf niet beschikken over voldoende middelen van bestaan." (Omzendbrief d.d. 09 september 1998, p. 2)

Het kan niet worden ingezien om welke reden het voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet duidelijk was wat het doel en de omstandigheden van de verblijfsaanvraag van verzoekende partijen was.

De beslissing tot weigering van het visum op grond van voornoemde motivering miskent de feiten uit het administratief dossier en is om die reden niet afdoende gemotiveerd. De bestreden beslissing miskent het materiële motiveringsbeginsel, door onterecht artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van

het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode in te roepen als rechtsgrond voor de afwijzing.

Artikel 3 Motiveringswet stelt in dit verband:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.” (eigen onderlijning)

Met een afdoende motivering wordt bedoeld dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Aldus wordt het verband gelegd met de draagkrachtvereiste van de materiële motivering: de aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing daadwerkelijk verantwoorden. Volgens de Raad van State is een afdoende motivering een motivering die de bestuurde in staat stelt te begrijpen op grond van welke feitelijke en juridische gegevens de beslissing is genomen.

Wat een afdoende motivering is, varieert van geval tot geval en moet in concreto worden beoordeeld, rekening houdend met onder meer het belang van de beslissing voor de bestuurde, de aard van de betrokken bevoegdheid (gebonden dan wel discretionair), de reeds door de bestuurde gekende gegevens van het dossier, ... enz. De deugdelijkheid van de motivering moet bijgevolg worden beoordeeld in het licht van alle gegevens van het administratief dossier, d.i. onder meer met inachtneming van de gegevens die door de betrokkenen voor wie de motivering bestemd is, reeds gekend zijn. De motivering moet aldus begrijpelijk zijn voor diegene(n) tot wie de beslissing is gericht.

Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om een beslissing al dan niet te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, beschikt het bestuur over een discretionaire bevoegdheid. Dergelijke beleidsvrijheid is evenwel geen vrijbrief voor een willekeurige of onredelijke beslissing. Een beoordelingsvrijheid, hoe ruim ook, heeft immers steeds de redelijkheid als grens.

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele en materiële motivering, wel integendeel: in dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg, en zelfs als de enige waarborg tegen willekeur. De precieze, concrete motieven zullen met andere woorden uitdrukkelijk en nauwkeurig moeten worden vermeld.

Een schoolvoorbeeld van een ruime discretionaire bevoegdheid, is de beslissingsbevoegdheid waarover de Dienst Vreemdelingenzaken beschikt ten aanzien van de aanvraag die bij haar wordt gedaan voor een visum voor kort verblijf, zoals in casu. Door deze zeer ruime beoordelingsbevoegdheid dient de motiveringsplicht in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken met een grotere precisie te worden benaderd en beoordeeld.

Daarenboven moet de motivering eveneens “pertinent” zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben of, met andere woorden, relevant moet zijn voor de beslissing. Wanneer de overheid ervoor kiest om een aanvraag voor kort verblijf af te wijzen, is de loutere stelling “dat het doel en de omstandigheden van het verblijf onvoldoende zijn aangetoond” geen afdoende motivering voor de afwijzing van deze aanvraag. De motivering moet ter zake duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

In casu herleidt de Dienst Vreemdelingenzaken de motivering van haar beslissing evenwel tot een loutere stijloverweging, niet meer. Deze motivering volstaat niet. De bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken miskent het materiele motiveringsbeginsel, en moet om die reden worden vernietigd.

Verzoekende partijen verwijzen in deze context naar het arrest nr. 26.915 van uw Raad van 04 mei 2009:

"2.17. Een derde motief van de bestreden beslissing luidt als volgt: "Twijfels omtrent het werkelijke doel van de reis."

2.18. Verzoekster argumenteert met betrekking tot dit motief als volgt:

"c) Derde onderdeel: twijfels omtrent het werkelijke doel van de reis;

Het werkelijke doel van de reis werd omschreven als familiebezoek aan de dochter van verzoekster en aan haar kleinkinderen;

(...) Deze twee doelen zijn wettige oogmerken, in het kader van artikel 8 EVRM en in het kader van de taak van de voogd van een niet-begeleide minderjarige;

Het bestaan van het doel van de reis werd ook aangetoond door een bewijs van verwantschap en een bewijs van de voogdij.

Verwijzend naar het tweede onderdeel van dit middel, kan tevens worden vastgesteld dat er geen enkel gebrek in kan worden vastgesteld in de intentie om na het kort verblijf terug te keren.

Het werkelijke doel van de reis werd ook zeer uitdrukkelijk en helder weergegeven.

De bestreden beslissing geeft dan ook niet aan welke andere elementen aanleiding zouden kunnen geven tot enige twijfel omtrent het werkelijke doel van de reis.

Door deze elementen te vernoemen bij het beoordelen van het doel van de reis, of bij het motiveren van de beslissing, schendt de bestreden beslissing artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed, en artikel 3, 1e lid van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, dat stelt dat de opgelegde motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Door niet te vermelden welke elementen aanleiding gaven tot twijfel omtrent het werkelijke doel van de reis, schendt de bestreden beslissing tevens artikel 3, 2 lid van de Wet van 29 juli 1991, dat stelt dat de opgelegde motivering afdoende moet zijn.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

(...) 2.21. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 2.8. Verweerder laat na in de bestreden beslissing te preciseren waarom er twijfels zijn omtrent het werkelijke doel van de reis. De bestreden beslissing verwijst niet naar de voorgaande visumaanvragen en derhalve is de opmerking van verweerder daaromtrent niet dienstig aangezien dit als een a posteriori motivering dient bestempeld te worden en, zoals verzoekster terecht opmerkt, de visumaanvraag waarop de bestreden beslissing betrekking heeft geen uitstaans heeft met vorige visumaanvragen."

MOTIEF 2

17. De visumaanvraag voor kort verblijf, ingediend door eerste verzoeker, werd door de Dienst Vreemdelingenzaken bij beslissing d.d. 05 augustus 2011 eveneens geweigerd op grond van de volgende reden :

"Betrokkene kan geen regelmatige contacten met de garant aantonen; de band met de garant wordt niet aangetoond"

Echter, noch de verordening van 13 juli 2009, noch de Wet van 15 december 1980, noch het koninklijk besluit van 08 oktober 1981 stelden op het ogenblik van de aanvraag als voorwaarde dat er een band moet zijn tussen de garant die de verbintenis tot tenlasteneming stelt, en de vreemdeling die voor een korte periode (d.w.z. minder dan 3 maand) wenst te verblijven in ons land.

De enige voorwaarden die gelden voor de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de verbintenis tot tenlasteneming, zijn:

- dat deze verbintenis samen met de loonfiches en het bewijs van nationaliteit dienen te worden overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken ;*
- dat de garant de hoedanigheid van natuurlijke persoon heeft ;*
- dat deze in het bezit is van de nationaliteit van Belg of dat deze als vreemdeling in België toegelaten is tot een verblijf van onbepaalde duur ;*
- dat deze solvabel is.*

Zowel aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden als aan de gegrondheidsvoorwaarden was voldaan door de verbintenis tot tenlasteneming van de heer H(...) A(...) V(...) B(...).

“Artikel 3bis van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een verbintenis tot tenlasteneming enkel onderschreven kan worden door een natuurlijke persoon die over voldoende middelen beschikt en die de Belgische nationaliteit bezit of die gemachtigd of toegelaten is om voor onbepaald duur in België te verblijven. Het moet in dit kader gaan om een regelmatig inkomen dat bekomen wordt uit arbeid in ondergeschikt verband, uit zelfstandige activiteiten of uit toelages van de overheid in de brede zin van het woord. Hiervoor kunnen geen vaste bedragen worden bepaald: de Dienst Vreemdelingenzaken zal geval per geval bekijken of de garant beschikt over voldoende middelen van bestaan.” (Omzendbrief d.d. 09 september 1998, p. 3 en 4)

Uit deze tekst van de Minister van Binnenlandse Zaken, en na onderzoek van al de andere toepasselijke wetgeving, blijkt dat de door de Dienst Vreemdelingenzaken vereiste band tussen garant en vreemdeling geen wettelijke voorwaarde is, wel integendeel: in de praktijk maakt de website www.diplomatie.be in de visumbrochures een onderscheid tussen enerzijds een garant die een familielid uitnodigt (hier wordt een inkomen verwacht van € 800, aan te vullen met € 150 pp ten laste en € 150 per uitgenodigde vreemdeling), en anderzijds een garant die iemand anders dan een familielid uitnodigt (dan wordt een inkomen verwacht van € 1000 + € 150 + € 200).

Uit voormeld onderscheid blijkt dat het allesbehalve wettelijk vereist is dat er een band bestaat tussen de garant en de visumaanvrager. Daarenboven stelde ook uw Raad in haar arrest nr. 26.915 van 04 mei 2009 reeds dat het geenszins vereist is dat er een verband bestaat tussen de visumaanvrager, de garant en het reisdoel :

“2.11. (...) Noch artikel 5, c van de Schengengrenscodex, noch artikel 5, a), b), d) en e) van de Schengengrenscodex noch artikel 15 van de Schengen-uitvoeringsovereenkomst, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, noch artikel 3 bis van de Vreemdelingenwet bepalen dat er een link moet zijn tussen één van de reisdoelen van de visumaanvrager en de garant, in casu een verwantschap tussen het kind waarvan de garant voogd is en de visumaanvrager. Uit de bestreden beslissing blijkt niet waarom verweerder het desondanks nodig acht dat deze verwantschap tussen het kind waarvan de garant voogd is en verzoekster wordt aangetoond. Waar verweerder stelt dat de verwantschap tot het kind dient vast te staan in het kader van het doel van het voorgenomen verblijf, dient de Raad op te merken dat verweerder niet aantoonde dat verzoekster als tweede reisdoel zou opgegeven hebben dat zij toelichting kwam verstrekken omtrent de familiale situatie van een niet-begeleide minderjarige waarvan zij familie was. Zoals verzoekster terecht opmerkt gaat verweerder hierbij ook volledig voorbij aan het eerste reisdoel van verzoekster, namelijk “gezinsbezoek aan dochter en kleinkinderen” waarbij de verwantschap tussen verzoekster en haar dochter en kleinkinderen niet ter betwisting staat.”

Een weigering van het visum op grond van het motief “de afwezigheid van een band tussen garant en visumaanvrager” schendt het motiveringsbeginsel en het legaliteitsbeginsel (door een extra voorwaarde in te voeren die door geen enkele wettelijke tekst wordt ondersteund).

MOTIEF 3

18. De visumaanvraag voor kort verblijf, ingediend door eerste verzoeker, werd door de Dienst Vreemdelingenzaken bij beslissing d.d. 05 augustus 2011 eveneens geweigerd op grond van het volgende motief :

“Het voornemen van eerste verzoeker om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten, kon niet worden vastgesteld.”

Dit 3e motief moet gelezen worden in samenhang met het 5e motief :

“Vestiging te vrezen. Heeft reeds getracht zich te vestigen. Gezien ook het feit dat de familie zich al gevestigd heeft in België is de garantie op terugkeer heel klein.”

Anders dan verwerende partij beweert, blijkt het voornemen om het grondgebied te verlaten in de eerste plaats uit meerdere door eerste verzoeker aangebracht stukken, meerbepaald uit zowel het schrijven van de moeder van eerste verzoeker d.d. 28 juni 2011 , als uit de visumaanvraag zelf: eerste verzoeker is een student die van de zomervakantie van 3 maanden gebruik wilt maken om één maand af te komen naar België om hier zijn familie te bezoeken, waarvan hij sommige op het ogenblik van de aanvraag (2011) reeds 7 jaar al niet meer gezien heeft. Het schrijven van de moeder van eerste verzoeker, aangehecht bij de verbintenis tot tenlasteneming, vermeldt zeer duidelijk de vraag “een visum te

verlenen voor de periode van 1 juli 2011 tot 10 september 2011 (er is geen school in deze periode) zodat we toch een paar maanden samen als familie kunnen doorbrengen in de zomervakantie.”

Het kan niet ernstig worden voorgehouden dat het voornemen van eerste verzoeker niet duidelijk zou blijken uit voornoemde documenten (“schoolvakantie van 3 maanden, visumaanvraag voor 1 maand, reden van verblijf: familiebezoek tijdens de zomervakantie”).

“De aandacht dient gevestigd te worden op het feit dat de verbintenis tot tenlasteneming zoals geregeld in art. 3bis van de wet van 15 december 1980 enkel bedoeld is voor vreemdelingen die een kort verblijf, namelijk een verblijf van maximaal 3 maanden, in het Rijk beogen. Meer specifiek is de verbintenis tot tenlasteneming vooral bedoeld voor vreemdelingen die naar het Rijk wensen te komen voor toeristische doeleinden of voor familiebezoek, en die zelf niet beschikken over voldoende middelen van bestaan.” (Omzendbrief d.d. 09 september 1998, p. 2)

In haar nota met opmerkingen stelt verwerende partij :

“Verwerende partij heeft de eer op te merken dat het loutere uiten van zijn voornemen en dat van zijn moeder om slechts één maand in België te verblijven bezwaarlijk als voldoende beschouwd kan worden om te concluderen dat een terugkeer naar zijn land van herkomst gegarandeerd wordt.”

Echter, het voornemen om terug te keren naar Ethiopië blijkt daarenboven ook nog uit andere stukken van het administratief dossier:

- Uit het feit dat de schoolvakantie van eerste verzoeker liep van 25 juni 2011 tot en met 13 september 2011 ;
- Uit het feit dat het visum door eerste verzoeker d.d. 26 juni 2011 werd aangevraagd voor een periode van één maand, nl. van 10 augustus 2011 tot en met 08 september 2011;
- Uit het feit dat deze datum (08 september 2011) gekozen werd in functie van de start van het nieuwe academiejaar op 13 september 2011 ;
- Uit de verklaring van de decaan van de faculteit van eerste verzoekende partij ;
- Ten slotte, uit de verbintenis tot tenlasteneming zelf. Uw Raad oordeelde in zijn arrest nr. 26.915 van 04 mei 2009 dat “verzoekster gevolgd kan worden in haar redenering dat de verbintenis tot tenlasteneming een voldoende garantie biedt op terugkeer, gelet op de zware financiële verantwoordelijkheid die op de garant rust indien verzoekster na afloop van haar kort verblijf niet terugkeert naar haar land van herkomst” :

“2.16. Zoals hierboven reeds gesteld werd, biedt de verbintenis tot tenlasteneming de vreemdeling die zelf niet beschikt over persoonlijke middelen van bestaan toch de mogelijkheid om het Schengengebied te betreden door beroep te doen op een garant die voldoet aan de voorwaarden van artikel 3 bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan gevolgd worden in haar redenering dat deze verbintenis tot tenlasteneming een voldoende garantie biedt op terugkeer, gelet op de zware financiële verantwoordelijkheid die op de garant rust indien verzoekster na afloop van haar kort verblijf niet terugkeert naar haar land van herkomst. (...)”

Uit het voorgaande blijkt wel degelijk het voornemen om na afloop van het kort verblijf terug te keren.

De beslissing tot weigering van het visum op grond van voornoemde motivering is niet afdoende en miskent bijgevolg het materiële motiveringsbeginsel. Verzoekende partijen verwijzen in deze context integraal naar wat met betrekking tot het materiële motiveringsbeginsel werd uiteengezet, ten aanzien van de eerste weigeringsredenen (cf. supra).

De bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is onwettig wegens miskenning van het materiële motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en dient om die redenen te worden vernietigd.

MOTIEF 4

19. De visumaanvraag voor kort verblijf, ingediend door eerste verzoeker, werd door de Dienst Vreemdelingenzaken bij beslissing d.d. 05 augustus 2011 eveneens geweigerd op grond van de volgende redenen :

“Geen bewijs van voldoende regelmatige legale bestaansmiddelen in Ethiopië.”

Noch de verordening van 13 juli 2009, noch de Wet van 15 december 1980, noch het koninklijk besluit van 08 oktober 1981 stelden op het ogenblik van de aanvraag als voorwaarde dat de vreemdeling, die voor een korte periode wenst te verblijven in ons land, moet bewijzen dat hij voldoende regelmatige bestaansmiddelen geniet in het land waar hij verblijft.

Integendeel, verzoekende partijen verwijzen opnieuw naar artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode:

“Artikel 32 Weigering van een visum

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;”

Uit de toepasselijke wetgeving blijkt dat het bewijs van voldoende middelen van bestaan enkel betrekking heeft op de kosten die gemaakt moeten worden “tijdens de duur van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis”. Dit wordt door verwerende partij uitdrukkelijk erkend in haar nota met opmerkingen van 25 augustus 2011:

“Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat verzoeker onder meer diende aan te tonen dat hij beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong.”

Artikel 32 vereist geenszins het bewijs dat de vreemdeling die voor een kort verblijf naar België wenst te komen over “voldoende regelmatige legale bestaansmiddelen in het thuisland” moet beschikken. Verzoekende partijen merken op dat eerste verzoekende partij net beroep heeft gedaan op een garant omdat hij niet voldoende eigen inkomsten had. Immers, in het geval dat de vreemdeling zelf niet in staat is in te staan voor deze kosten, bestaat de wettelijke mogelijkheid een garant te zoeken om zich persoonlijk borg te stellen “voor de kosten van gezondheidszorgen, verblijf en repatriëringskosten.”

“Art. 3bis Wet van 15 december 1980.

(...) De persoon die de verbintenis tot tenlasteneming ondertekend heeft, is samen met de vreemdeling hoofdelijk aansprakelijk voor het betalen van diens kosten van gezondheidszorgen, verblijf en repatriëring.”

Dit wordt door verwerende partij uitdrukkelijk erkend in haar nota met opmerkingen van 25 augustus 2011:

“In principe dient de vreemdeling in het bezit te zijn van persoonlijke middelen van bestaan. Indien de vreemdeling niet zelf over voldoende persoonlijke middelen van bestaan beschikt, kan hij beroep doen op een garant die voldoet aan de voorwaarden van artikel 3bis van de Vreemdelingenwet.”

Met andere woorden, de mogelijkheid van “de verbintenis tot tenlasteneming” werd precies in het leven geroepen om tegemoet te komen aan de situatie waarin de vreemdeling niet zelf over voldoende regelmatige legale bestaansmiddelen beschikt.

Het is manifest onredelijk om van een vreemdeling die beroep doet op een garant, te eisen dat hij zelf moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Het bewijs van voldoende, regelmatige en persoonlijke bestaansmiddelen werd immers net geleverd via de garant.

Volledigheidshalve moet ten slotte worden vastgesteld dat verwerende partij de verbintenis tot tenlasteneming minstens impliciet heeft aanvaard. De bestreden beslissing rept met geen woord over de verbintenis tot tenlasteneming.

Uw Raad oordeelde dienaangaande reeds:

“2.16 (...) Verzoekster heeft beroep gedaan op de wettelijk voorziene mogelijkheid van een garant, aangezien ze niet beschikt over persoonlijke middelen van bestaan. De bestreden beslissing rept met geen woord over de verbintenis tot tenlasteneming en de Raad gaat er dan ook van uit dat ze onvankelijk werd verklaard en aanvaard werd.”

Daarenboven stelt de nota met opmerkingen:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening gehouden heeft met de verbintenis tot tenlasteneming.”

De erkenning “rekening te hebben gehouden” met de verbintenis tot tenlasteneming, kan niet anders worden geïnterpreteerd dan dat deze verbintenis door verwerende partij mee betrokken werd in de overwegingen die geleid hebben tot de bestreden beslissing. Een verbintenis tot tenlasteneming kan maar in het besluitvormingsproces worden betrokken als ze werd aanvaard.

In casu werd de verbintenis tot tenlasteneming betrokken in het besluitvormingsproces. Het is dan ook manifest onredelijk om enerzijds (impliciet) de verbintenis van tenlasteneming te aanvaarden, en anderzijds te stellen dat er geen bewijs van voldoende, regelmatige en persoonlijke bestaansmiddelen wordt geleverd. Dit komt immers neer op een tegenspraak tussen de overwegingen, en dus op een schending van de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht.

De opmerking van verweerder in haar nota van opmerkingen van 25 augustus 2011, is niet dienstig aangezien dit als een a posteriori motivering dient bestempeld te worden. Het besluitvormingsproces dat geleid heeft tot de bestreden beslissing heeft immers wel degelijk rekening gehouden met deze verbintenis tot tenlasteneming, hetgeen expliciet erkend wordt door verwerende partij.

Bijgevolg kon het visum niet worden geweigerd wegens gebrek aan voldoende middelen. De beslissing tot weigering van het visum op grond van “de afwezigheid van bewijs van voldoende regelmatige legale bestaansmiddelen in het land van herkomst” schendt het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het legaliteitsbeginsel. De bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is onwettig en dient te worden vernietigd.

MOTIEF 5

20. De visumaanvraag voor kort verblijf, ingediend door eerste verzoeker, werd door de Dienst Vreemdelingenzaken bij beslissing d.d. 05 augustus 2011 eveneens geweigerd op grond van de volgende reden :

“Vestiging te vrezen. Heeft reeds getracht zich te vestigen. Gezien ook het feit dat de familie zich al gevestigd heeft in België is de garantie op terugkeer heel klein.”

De bewering dat eerste verzoeker reeds getracht heeft zich te vestigen is manifest onwaar. Eerste verzoeker is integendeel nog nooit in Europa geweest. Dit blijkt ook uit veld 27 van zijn visumaanvraag, waarin eerste verzoeker stelt dat er nog nooit eerder vingerafdrukken zijn verzameld met als doel een visum voor een Schengenland te verkrijgen.

Sinds deze hele discussie omtrent de aanvraag voor kort verblijf is gestart (juni 2011), tot op heden (april 2014) heeft eerste verzoekende partij overigens nog altijd geen voet op Europese bodem gezet.

Daar zouden overigens zonder twijfel bewijzen van bestaan, mocht dat wel zo zijn (eerdere toegekende visa-documenten, overgemaakte reisverzekeringsdocumenten en reispapieren, douanecontroles, vingerafdrukken, ...).

De omschrijving “Vestiging te vrezen” is dan ook niet alleen manifest onwaar, zij bewijst dat de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken volledig (vanzelfsprekend negatief) gekleurd is door, en gebaseerd is op deze foutieve bewering dat eerste verzoekende partij “reeds getracht heeft zich te vestigen”. Deze overweging is gegrond op manifest verkeerde informatie, en kan dan ook niet als geldige reden gebruikt worden om de weigeringsbeslissing op de gronden.

Opnieuw miskent de bestreden beslissing het materiële motiveringsbeginsel (cf. supra).

“Een beslissing kan slechts rechtsgeldig worden genomen op grond van vaststaande en behoorlijk bewezen feiten. Noch uit de thans bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier, blijken dergelijke feiten. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag en is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen.”

Tegelijk miskent de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel wordt door de Raad van State omschreven als volgt:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht het bestuur om over te gaan tot een correcte feitenvinding, wat onder meer impliceert dat feitelijke vaststellingen die op grond van bijkomend onderzoek niet juist blijken te zijn, moeten worden gecorrigeerd.”

“De zorgvuldigheidsplicht vereist dat de overheid bij de feitenvinding zorgvuldig te werk gaat en zij ervoor zorgt dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat haar besluitvorming tot stand kan komen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel betreft in die formele zin de procedure van totstandkoming van een overheidshandeling. Zo moet een overheid er in de eerste plaats voor zorgen dat zij over alle mogelijke nuttige gegevens beschikt opdat zij met kennis van zaken een beslissing zou kunnen nemen (eerdere toegekende visa-documenten, overgemaakte reisverzekeringsdocumenten en reispapieren, douanecontroles, ...). De gegevens waarop de overheid zich steunt, moeten uiteraard ook correct zijn en de overheid moet onderzoeken of dat inderdaad het geval is. Feiten zijn niet genoegzaam bewezen wanneer de overheid niet alle ter harer beschikking staande middelen heeft aangewend om tot een juiste voorstelling van de toedracht van de gebeurtenissen te komen.

Vervolgens houdt het zorgvuldigheidsbeginsel ook in dat de overheid, na het vergaren van de vereiste informatie, slechts een beslissing kan nemen na een zorgvuldige afweging van de in het geding zijnde feiten en belangen. Dit is de materiële component van het zorgvuldigheidsbeginsel.

“Zowel bij de voorbereiding van haar beslissing als bij het nemen van de beslissing zelf dient de verwerende partij zorgvuldig te handelen, zelfs al neemt zij deze beslissing in het kader van een gebonden bevoegdheid. Dit impliceert dat de verwerende partij haar beslissing slechts kon nemen na een behoorlijk onderzoek van de zaak en zij haar beslissing diende te nemen rekening houdende met alle relevante gegevens.”

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen.”

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet alle ter beschikking staande middelen heeft aangewend. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft bijgevolg geen degelijk onderzoek gevoerd naar de ware toedracht van de feiten. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat nooit enig onderzoek werd uitgevoerd naar de ware toedracht van de feiten – dit wil zeggen naar de vraag of eerste verzoekende partij wel ooit al in België is geweest, gelet op de stelling “dat hij reeds getracht heeft zich te vestigen”. Eerste verzoekende partij heeft immers nog nooit voet op Belgische bodem gezet, laat staan op Europese bodem. Daarvan zouden zonder twijfel bewijzen bestaan, mocht dat wel zo zijn.

Er dient zich bijgevolg niet eens te worden afgevraagd of er wel een “zorgvuldige afweging van feiten en belangen” heeft plaatsgevonden. Bij gebreke aan een zorgvuldig onderzoek naar feiten en belangen, werd de bestreden beslissing niet genomen met kennis van zaken, en miskent zij zowel het materiële motiveringsbeginsel als het zorgvuldigheidsbeginsel.

In haar nota met opmerkingen van 25 augustus 2011 verantwoordt verwerende partij dit weigeringsmotief als volgt:

“Daarenboven stelt verwerende partij vast dat het gegeven dat verzoeker reeds getracht heeft zich in België te vestigen steun vindt in het administratieve dossier. Verzoeker heeft immers reeds drie visumaanvragen ingediend (...).”

Verwerende partij beweert dus dat het loutere feit dat reeds eerder aanvragen werden ingediend, op zichzelf genomen bewijst dat de aanvrager tracht om zich te vestigen. Volgens deze redenering zou, vanaf elke eerste geweigerde aanvraag, er bijgevolg een vermoeden ontstaan dat de aanvrager tracht om zich te vestigen.

Deze a posteriori verantwoording in de nota met opmerkingen is kennelijk onredelijk.

Daarenboven heeft de bestreden beslissing ook geen uitstaans met de vorige visumaanvragen:

“2.21 (...) De bestreden beslissing verwijst niet naar de voorgaande visumaanvragen en derhalve is de opmerking van verweerder daaromtrent niet dienstig aangezien (...) en, zoals verzoekster terecht opmerkt, de visumaanvraag waarop de bestreden beslissing betrekking heeft geen uitstaans heeft met de vorige visumaanvragen.”

De bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is onwettig en dient te worden vernietigd.

21. De visumaanvraag voor kort verblijf, ingediend door eerste verzoeker, werd door de Dienst Vreemdelingenzaken bij beslissing d.d. 05 augustus 2011 eveneens geweigerd op grond van de volgende reden :

“Vestiging te vrezen. Heeft reeds getracht zich te vestigen. Gezien ook het feit dat de familie zich al gevestigd heeft in België is de garantie op terugkeer heel klein.”

De loutere stelling van de Dienst Vreemdelingenzaken, “dat de familie zich reeds in België heeft gevestigd” is klaarblijkelijk reeds voldoende om de aanvraag af te wijzen.

Waar toe echter dient dan de wettelijke mogelijkheid om een visum voor kort verblijf aan te vragen, wanneer deze aanvraag sowieso zal struikelen over het feit dat de personen die men tijdens dit verblijf wenst te bezoeken, reeds aanwezig zijn in het land waar men naartoe gaat? De familieleden zijn reeds aanwezig in België ; daarom kan de visumaanvrager niet afkomen. Dat is de redenering van de Dienst Vreemdelingenzaken. Waar toe dient de wettelijke mogelijkheid van kort verblijf dan?

Opnieuw maakt deze ongefundeerde bewering het voor verzoekende partijen de facto onmogelijk om mekaar te zien.

De garantie dat eerste verzoekende partij na zijn kort verblijf zou terugkeren naar Ethiopië blijft daarenboven uit diverse feiten:

- Uit het feit dat de schoolvakantie van eerste verzoeker liep van 25 juni 2011 tot en met 13 september 2011 ;
- Uit het feit dat het visum door eerste verzoeker d.d. 26 juni 2011 werd aangevraagd voor een periode van één maand, nl. van 10 augustus 2011 tot en met 08 september 2011;
- Uit het feit dat deze datum (08 september 2011) gekozen werd in functie van de start van het nieuwe academiejaar op 13 september 2011 ;
- Uit de intentie van alle partijen om tijdens de vakantie gewoon te kunnen genieten van het familiaal samenzijn, na mekaar soms 7 jaar (op datum van de aanvraag anno 2011 !) niet meer gezien te hebben;
- Uit de verbintenis tot tenlasteneming zelf.

Het voornemen om terug te keren na afloop van de periode kort verblijf, kon bijgevolg wel degelijk worden vastgesteld.

De beslissing tot weigering van het visum op grond van het feit dat eerste verzoeker “reeds getracht heeft zich te vestigen” is pertinent onjuist en maakt op die wijze onmogelijk dat het internationaal erkende recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven van verzoekende partijen in de praktijk worden gerespecteerd (cf. artikel 8 EVRM).

III. BESLUIT

22. Vooreerst stelt de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte dat de visumaanvraag van verweerder niet zou voldoen aan bepaalde voorwaarden (zoals bv. het feit dat het doel en de omstandigheden van het korte verblijf onvoldoende aangetoond zouden zijn). Doordat de weigeringsbeslissing gegrond is op onjuiste feiten, schendt zij het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel evenals het redelijkheidsbeginsel, algemene beginselen van behoorlijk bestuur die door de Dienst Vreemdelingenzaken bij de uitoefening van haar bevoegdheden moeten worden gerespecteerd.

23. Daarenboven stelt de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens bijkomende voorwaarden voor het positief evalueren van een visumaanvraag (zoals bv. het aantonen van een band tussen garant en de vreemdeling die een visum aanvraagt) die echter door geen enkele van de vigerende wetgeving vereist wordt. Doordat de beslissing tot weigering van het door eerste verzoeker aangevraagde visum gegrond is op onwettelijke voorwaarden, schendt zij de wettelijke van toepassing zijnde bepalingen, meerbepaald de richtlijn van 13 juli 2009, de wet van 15 december 1980 en het koninklijk besluit van 08 oktober 1981, evenals het legaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

24. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bevoegd na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken in alle redelijkheid tot de conclusie had kunnen komen om de visumaanvraag te weigeren. Het is algemeen aanvaard dat de beleidsvrijheid van de overheid begrensd wordt door het criterium van de redelijkheid en de zorgvuldigheid. Uit voornoemde omstandigheden blijkt evenwel dat het bestuur niet heeft gehandeld binnen de grenzen van deze beginselen.

Door haar beslissing te gronden op motieven die manifest onwaar zijn, en door voorwaarden toe te voegen die wettelijk niet worden gesteld, is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken verschillende algemene beginselen van behoorlijk bestuur en wettelijke bepalingen geschonden heeft, en een onwettige, onrechtmatige overheidshandeling heeft gesteld.

25. Het eerste en enige middel is gegrond in al zijn onderdelen. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

4.3. Uit de uiteenzettingen in de synthesesamenvatting blijkt dat de verzoeker zich beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het legaliteitsbeginsel, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3bis van de vreemdelingenwet en van artikel 32 van de Visumcode.

4.3.1. In de eerste plaats dient de Raad er op te wijzen dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers aanvraag voor een visum kort verblijf wordt geweigerd op grond van twee onderscheiden motieven.

Als een eerste weigeringsgrond schuift de verweerder naar voor dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen (kort) verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Hierbij wordt verwezen naar artikel 32, 1, a), ii) van de Visumcode. De verweerder onderbouwt het eerste weigeringsmotief met de nadere vaststellingen dat de verzoeker geen regelmatige contacten met de garant kan aantonen en dat ook de band met de garant niet wordt aangetoond.

De tweede weigeringsgrond bestaat erin dat verzoekers voornemen om het grondgebied van de lidstaat te verlaten vóór het verstrijken van het visum, niet kan worden vastgesteld. Dienaangaande wordt verwezen naar artikel 32, 1, b) van de Visumcode. Het tweede weigeringsmotief wordt op zijn beurt nader toegelicht met de vaststellingen dat er geen bewijs voorligt van voldoende regelmatige legale persoonlijke bestaansmiddelen in Ethiopië en dat een vestiging te vrezen is nu de verzoeker reeds getracht heeft zich (in België) te vestigen en zijn familie zich al in België heeft gevestigd zodat de garantie op terugkeer heel klein is.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker er in zijn betoog ter ondersteuning van het middel ten onrechte vanuit lijkt te gaan dat de weigering tot afgifte van het visum is gegrond op vijf afzonderlijke en onderscheiden weigeringsmotieven, te weten :

1. Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

2. Betrokkene kan geen regelmatige contacten met de garant aantonen en de band met de garant wordt niet aangetoond
3. Het voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kan niet worden vastgesteld
4. Geen bewijs van voldoende regelmatige legale bestaansmiddelen in Ethiopië
5. Vestiging te vrezen. Heeft reeds getracht zich te vestigen. Gezien ook het feit dat de familie zich al gevestigd heeft in België is de kans op terugkeer heel klein.

Door vervolgens elk van deze vijf “*motieven*” in afzonderlijke middelonderdelen te betwisten, verliest de verzoeker dan ook de coherentie van de opgegeven motivering(en) uit het oog. De verzoeker gaat er met name aan voorbij dat de vaststelling dat de band met de garant alsook regelmatige contacten met de garant niet werden aangetoond, niet op zichzelf staat als een grond tot weigering van de afgifte van het visum, maar dat zij net de concrete invulling betreft van de opgegeven weigeringsgrond dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. In diezelfde zin gaat de verzoeker er klaarblijkelijk ten onrechte van uit dat de vaststelling dat er geen bewijs is van voldoende regelmatige legale bestaansmiddelen en de vaststellingen “*Vestiging te vrezen. Heeft reeds getracht zich te vestigen. Gezien ook het feit dat de familie zich al gevestigd heeft in België is de kans op terugkeer heel klein.*” als afzonderlijke weigeringsmotieven zouden worden naar voor geschoven. Uit een accurate lezing (gelet onder meer op de gehanteerde interlinie) van de bestreden akte komt immers duidelijk naar voor dat de voornoemde vaststellingen op zich geen weigeringsgronden zijn maar dat zij samen de concrete invulling van een tweede weigeringsgrond inhouden, meer bepaald lichten deze beide vaststellingen samen concreet toe waarom de verweerder van oordeel is dat *in casu* het voornemen om het grondgebied van de lidstaat te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kan worden vastgesteld.

4.3.2. Zoals de verzoeker het in zijn uiteenzettingen ook aangeeft, is de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 32 van de Visumcode.

Dit artikel luidt als volgt :

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

- i) een vals, nagmaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;*
- ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;*
- iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;*
- iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;*
- v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;*
- vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;*
- vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,*

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.

3. Aanvragers aan wie een visum is geweigerd, kunnen in beroep gaan. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de definitieve beslissing over de aanvraag heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing.

De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de procedure in geval van een beroep, zoals gespecificeerd in bijlage VI.

4. In de in artikel 8, lid 2, bedoelde gevallen stelt het consulaat van de vertegenwoordigende lidstaat de aanvrager in kennis van de beslissing van de vertegenwoordigde lidstaat.

5. Informatie over geweigerde visa wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 12 van de VISverordening.”

Artikel 14 van de Visumcode luidt als volgt:

“1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;
b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;
c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

2. Van aanvragers van een luchthaventransitvisum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten met betrekking tot de doorreis naar de eindbestemming na de voorgenomen transit op de luchthaven;

b) documenten die het mogelijk maken het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten niet binnen te komen, te beoordelen.

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II.

4. De lidstaten kunnen van de aanvragers verlangen dat zij een bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesverstrekking overleggen door het invullen van een formulier dat is opgesteld door de lidstaat. Dit formulier bevat met name de volgende informatie:

a) of het bedoeld is als bewijs van garantstelling en/of logiesverstrekking;

b) of de gastheer/gastvrouw een particulier, een onderneming of een organisatie is;

c) de identiteit en contactgegevens van de gastheer/gastvrouw;

d) de uitgenodigde aanvrager of aanvragers;

e) het verblijfsadres;

f) de duur en het doel van het verblijf;

g) eventuele verwantschap met de gastheer/gastvrouw (...).”

Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat de verweerder op grond van verschillende redenen een aanvraag voor een visum kort verblijf kan weigeren en dat niet in een systeem van cumulatieve weigeringsvoorwaarden wordt voorzien.

De vaststelling dat is voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven vermeld onder artikel 32.1.a) en b) van de Visumcode, volstaat dan ook om een visumaanvraag te weigeren. Dit heeft tot gevolg dat, indien de bestreden beslissing op correcte wijze gesteund is op één van deze opgesomde criteria die elk op zich reeds determinerend kunnen zijn, zij afdoende gemotiveerd is en de overige motieven als overtoollig moeten worden beschouwd.

In casu blijkt dat de bestreden beslissing, zoals uiteengezet onder punt 4.3.1., steunt op twee onderscheiden weigeringsmotieven:

1. het doel en de omstandigheden van het voorgenomen (kort) verblijf onvoldoende zijn aangetoond (*cfr.* artikel 32, 1, a), ii) Visumcode)

2. het voornemen om het grondgebied van de lidstaat te verlaten vóór het verstrijken van het visum, kan niet worden vastgesteld (*cfr.* artikel 32, 1, b) Visumcode)

Elk van deze weigeringsmotieven kan zodoende, op zichzelf reeds, de bestreden weigeringsbeslissing schragen.

4.3.3. In een derde, vierde en vijfde onderdeel van het enige middel richt de verzoeker zich tegen het tweede weigeringsmotief alsook tegen de vaststellingen die dit weigeringsmotief onderbouwen. De verzoeker voert dienaangaande een schending aan van artikel 32 van de Visumcode, van artikel 3bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het legaliteitsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Een onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in deze dan ook een onderzoek in naar de schending van artikel 32 van de Visumcode. De te dezen relevante bepaling van artikel 32 van de Visumcode luidt als volgt :

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

[...]

b) indien er redelijke twijfel bestaat over [...] zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

[...]”

Aldus kan een visumaanvraag kort verblijf worden geweigerd indien er redelijke twijfels bestaan omtrent het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaat te verlaten voor het verstrijken van de geldingstermijn van het gevraagde visum.

Waar de verzoeker in een vierde middelonderdeel stelt dat het, in het licht van bepaalde artikel 32, a), iii) van de Visumcode en artikel 3*bis* van de vreemdelingenwet, onwettig en manifest onredelijk is om de visumaanvraag te weigeren omdat er geen bewijs werd geleverd van voldoende regelmatige legale bestaansmiddelen in Ethiopië, wijst de Raad er op dat de verzoeker met zijn betoog uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Zoals hierboven reeds besproken, blijkt immers uit de motieven van de bestreden beslissing dat het gevraagde visum kort verblijf niet wordt geweigerd omdat de verzoeker niet bewijst dat hij in zijn land van herkomst over voldoende regelmatige legale bestaansmiddelen kan beschikken, maar wel omdat zijn voornemen om België te verlaten vóór het verstrijken van de geldingstermijn van het gevraagde visum niet kon worden vastgesteld. Het gegeven dat het genoemde weigeringsmotief onder meer wordt onderbouwd met de vaststelling dat de verzoeker geen bewijs levert van voldoende regelmatige legale persoonlijke bestaansmiddelen in Ethiopië, impliceert nog niet dat hem het visum wordt geweigerd louter omwille van dit gebrek aan regelmatige legale bestaansmiddelen in Ethiopië. Waar de verzoeker van het tegendeel uitgaat, is zijn betoog dan ook naast de kwestie.

De vaststelling dat de verzoeker geen bewijs leverde in Ethiopië over voldoende regelmatige legale persoonlijke bestaansmiddelen te beschikken, strookt bovendien met de gegevens van het administratief dossier en zij wordt door de verzoeker ook niet betwist. De verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat en de Raad ziet niet in waarom het kennelijk onredelijk zou zijn van de verweerder om het gebrek aan bewijs van dergelijke bestaansmiddelen in Ethiopië mede in rekening te nemen bij zijn beoordeling of er, overeenkomstig artikel 32, 1, b) van de Visumcode, redelijke twijfel bestaat omtrent verzoekers voornemen om het Belgische grondgebied te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

Zoals uiteengezet onder punt 4.3.1., wordt het weigeringsmotief dat verzoekers voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld, tevens

onderbouwd met de vaststellingen dat een vestiging te vrezen is nu de verzoeker reeds getracht heeft zich (in België) te vestigen en gezien zijn familie zich al in België heeft gevestigd zodat de garantie op terugkeer heel klein is.

In het licht van de aangevoerde schending van de hoger genoemde bepalingen en beginselen, moet dan ook worden onderzocht of de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen in hun globaliteit, de door de verweerder geuite twijfel omtrent verzoekers voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum, kunnen schragen.

4.3.4. In een vijfde middelonderdeel gaat de verzoeker in op de vaststelling dat een vestiging te vrezen is. De verzoeker betoogt dat het manifest onwaar is dat hij reeds getracht heeft zich te vestigen. Hij stelt dat hij nog nooit in Europa is geweest. Volgens de verzoeker wordt de bestreden weigeringsbeslissing volledig, en op negatieve wijze, gekleurd door de foutieve bewering dat hij reeds getracht heeft om zich te vestigen. Waar de verweerder in de nota met opmerkingen te kennen geeft dat de verzoeker reeds drie visumaanvragen heeft ingediend, repliceert de verzoeker dat zulks op zichzelf nog niet bewijst dat hij getracht heeft zich te vestigen.

Dienaangaande stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 20 september 2007 te Addis Abeba een aanvraag indiende tot het bekomen van een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging (type D), dit om zijn in België verblijvende moeder te vervoegen, en dat hij er op 8 oktober 2008 tevens een aanvraag indiende tot het bekomen van een visum lang verblijf met het oog op hogere studies (type D). Beide visa werden geweigerd omdat niet aan de desbetreffende wettelijke gestelde voorwaarden was voldaan.

De vaststelling dat de garantie op terugkeer heel klein is, wordt bovendien verder onderbouwd met het gegeven dat verzoekers familie zich reeds in België heeft gevestigd. In zijn verdere betoog gaat de verzoeker er nogmaals ten onrechte vanuit dat de loutere stelling dat zijn familie zich reeds in België gevestigd heeft, reeds voldoende zou zijn om de visumaanvraag af te wijzen. De verzoeker laat na om de verschillende vaststellingen van de verweerder in hun onderlinge samenhang te lezen.

De Raad wijst er op dat uit de stukken van het administratief dossier inderdaad blijkt en dat de verzoeker niet betwist dat zijn familieleden zich reeds in België hebben gevestigd. Meer nog, de verzoeker heeft in september 2007 een aanvraag ingediend tot het bekomen van een visum lang verblijf, en dit precies met het oog op een gezinshereniging met zijn moeder die op datum van de bestreden beslissing in België was gevestigd. De verzoeker heeft vervolgens in 2008 tevens getracht een lang verblijf in België te bekomen voor hogere studies. Beide aanvragen moeten worden onderscheiden van een aanvraag tot het bekomen van een kort verblijf in België, waarbij verzoekers aanvraag met het oog op gezinshereniging met zijn moeder bij uitstek kan worden aanzien als een poging van de verzoeker om zich (bij zijn moeder) in België te vestigen. De verweerder kon dan ook op goede gronden vaststellen dat de verzoeker reeds getracht heeft zich in België te vestigen. Gelet ook op de niet-betwiste vaststelling dat verzoekers familie reeds in België is gevestigd en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder ter zake beschikt, is het derhalve niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig van de verweerder om te oordelen dat de garantie op terugkeer zeer klein is en dat een vestiging te vrezen is. Er valt niet in te zien en de verzoeker toont, met de verwijzing naar niet-bindende rechtspraak waarvan de concrete relevantie bovendien niet wordt verduidelijkt, niet aan waarom de verweerder bij het beoordelen van een aanvraag tot het bekomen van een visum kort verblijf geen rekening zou kunnen houden met de stappen die de verzoeker in het verleden reeds heeft gezet om een lang verblijf in België te bekomen.

4.3.5. Waar de verzoeker in een derde en vijfde middelonderdeel stelt dat zijn voornemen om het Belgische grondgebied te verlaten vóór het verstrijken van het visum, kan blijken uit een aantal andere elementen die in de visumaanvraag naar voor werden gehaald, dient te worden herhaald dat de verweerder bij het beoordelen van visumaanvraag voor kort verblijf, over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid heeft de Raad slechts een marginale toetsingsbevoegdheid. De Raad is geen feitenrechten en het komt hem dan ook niet toe om verzoekers visumaanvraag opnieuw te beoordelen en om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van het bevoegde bestuur. De aangevoerde kritiek geeft te dezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de verweerder, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Bij zijn marginale toetsing dient de Raad rekening te houden met het geheel van de in de bestreden beslissing opgegeven motieven. De vaststellingen die een determinerend motief voor de weigering van afgifte van een visum onderbouwen, moeten in hun onderlinge samenhang worden beoordeeld.

De Raad is te dezen van oordeel dat de door de verweerder geuite twijfel omtrent verzoekers voornemen om België te verlaten vóór het verstrijken van het gevraagde visum, in alle redelijkheid wordt verantwoord door het geheel van de pertinente vaststellingen dat de verzoeker geen bewijs heeft geleverd van voldoende regelmatige legale persoonlijke bestaansmiddelen in Ethiopië, dat de verzoeker reeds getracht heeft zich te vestigen en dat de garantie op terugkeer heel klein is nu tevens blijkt dat verzoekers familie zich reeds in België heeft gevestigd. De loutere mening van de verzoeker dat het voornemen om België tijdig te verlaten kan blijken uit een aantal andere elementen uit de aanvraag (schoolvakantie, visumaanvraag voor één maand en in functie van de start van een nieuw academiejaar, verklaringen decaan en verbintenis tot tenlasteneming), kan hieraan geen afbreuk doen.

De negatieve indicaties die in de bestreden beslissing worden veruitwendigd, kunnen het besluit van de verweerder genoegzaam onderbouwen. De verweerder is niet gehouden om alle elementen uit de aanvraag uitdrukkelijk tegen elkaar af te wegen. Het volstaat dat op duidelijke wijze de redenen worden aangegeven die de bestreden weigeringsbeslissing gronden, dat deze redenen correct zijn en dat zij in redelijkheid en in rechte in aanmerking genomen kunnen worden ter verantwoording van deze weigering, *quod in casu*.

Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt. De verzoeker maakt evenmin concreet aannemelijk in hoeverre de genoemde vaststellingen van de bestreden beslissing zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt derhalve niet.

4.3.6. Nu op goede gronden werd geoordeeld dat in hoofde van de verzoeker geen voornemen kon worden vastgesteld om het Belgische grondgebied te verlaten vóór het verstrijken van de geldingstermijn van het gevraagde visum, diende het gevraagde visum bijgevolg met toepassing van artikel 32, 1, b) van de Visumcode te worden geweigerd. Het gegeven dat bij de visumaanvraag een verbintenis tot tenlasteneming werd voorgelegd, doet hieraan geen afbreuk. De tenlasteneming gaat overigens enkel uit van en bindt enkel de garant, terwijl het voornemen om het grondgebied tijdig te verlaten uitsluitend moet worden beoordeeld in hoofde van de aanvrager.

Een schending van artikel 32 van de Visumcode of artikel 3bis van de vreemdelingenwet ligt niet voor.

Waar de verzoeker tevens een schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat ook dit beginsel van behoorlijk bestuur de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker niet aantoonde dat de gevolgtrekkingen die verweerder uit de bovenstaande feitelijke vaststellingen afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

De verzoeker toont geen schending van het redelijkheidsbeginsel aan.

De verzoeker toont met zijn betoog evenmin een schending aan van het legaliteitsbeginsel, dat inhoudt dat de handeling van een overheidsorgaan dan pas regelmatig is wanneer zij gelijkvormig is aan de regelen, vastgelegd door een overheid van een hogere rang dan die waartoe de optredende overheid behoort (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 18). De verzoeker heeft immers niet aangetoond dat het bestuur enige hogere rechtsnorm van objectief recht heeft miskend bij het nemen van de bestreden beslissing.

4.3.7. Waar de verzoeker in een eerste en tweede middelonderdeel kritiek uit op het eerste weigeringsmotief waarin werd geoordeeld dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, merkt de Raad op dat deze kritiek gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing. De wettigheid van de bestreden weigeringsbeslissing blijft immers hoe dan ook overeind nu uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het visum reeds op goede gronden kon (moest) worden geweigerd op grond van het determinerende motief dat verzoekers voornemen om het Belgische grondgebied te verlaten vóór het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld (cf. artikel 32, 1, b) Visumcode). De tegen het overtollige weigeringsmotief aangevoerde schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 32 van de Visumcode, van artikel 3bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het legaliteitsbeginsel, zelfs indien gegrond, kan bijgevolg niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Het eerste en tweede middelonderdeel is niet dienstig.

4.3.8. Tot slot dient te worden opgemerkt dat de verzoeker in het inleidend verzoekschrift nergens gewag maakt van een eventuele schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). In de mate dat de verzoeker voor het eerst in de synthesememorie, in fine van zijn vijfde middelonderdeel, refereert aan artikel 8 van het EVRM rijst dan ook de vraag of deze aangevoerde schending – die niet de openbare orde raakt en waarvan alleszins niet kan blijken dat de feitelijke grondslag ervan niet reeds bestond op het ogenblik van het indienen van het voorliggende verzoekschrift – niet laattijdig en bijgevolg op onontvankelijke wijze werd aangevoerd.

Wat er ook van zij, de verzoeker beperkt er zich toe slechts tussen haakjes te verwijzen naar artikel 8 van het EVRM, en zulks uitsluitend in het kader van de volgende kritiek *“De beslissing tot weigering van het visum op grond van het feit dat eerste verzoeker “reeds getracht heeft zich te vestigen” is pertinent onjuist en maakt op die wijze onmogelijk dat het internationaal erkende recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven van verzoekende partijen in de praktijk worden gerespecteerd.”* Hierboven is evenwel reeds gebleken dat de gegevens van het administratief dossier de vaststelling dat de verzoeker reeds getracht heeft zich (in België) te vestigen, ondersteunen. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn loutere gevolgtrekking dat deze voorgehouden onwettigheid – *quod non* – zijn recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven zou schenden.

De verzoeker toont niet concreet aan dat hij, een meerderjarige man die zijn hele leven lang in zijn land van herkomst heeft verbleven, op het ogenblik van de bestreden beslissing enig gezins- of familieleven had met deze of gene gezins- of familieleden in het land van herkomst dan wel in België, noch toont hij concreet aan dat er sprake was van een gezins- of familieleven dat daadwerkelijk valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker verduidelijkt verder op geen enkele wijze hoe de bestreden beslissing, die op zich enkel de weigering van een visum kort verblijf betreft, überhaupt enig bestaand gezins- of familieleven zou verbreken en hij laat tevens na om *in concreto* aannemelijk te maken dat de voorgehouden inmenging in het niet nader genoemde gezins- of familieleven als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De uiterst vage beschouwingen van de verzoeker volstaan dan ook niet in het licht van de bewijslast die op hem rust bij het aanvoeren van de schending van artikel 8 van het EVRM (cf. 18 juni 2014, nr. 10.585 (c)).

Een schending van artikel 8 van het EVRM, in zoverre op ontvankelijke wijze aangevoerd, is niet aangetoond.

4.4. Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk en dienstig is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE